

Arrest

nr. 275 741 van 4 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster zou reeds geruime tijd in België verbleven hebben en diende op 25 februari 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 maart 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 28 april 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.02.2022 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

E.(...) Y.(...), F.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor E.(...) Y.(...) F.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 04.03.2022 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019).

Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (Verzoekster haalt aan dat zij reeds sinds 2002 in Europa verblijft, dat zij al geruime tijd in België woont en dat al haar naaste familieleden hier verblijven). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 maart 2022 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan eveneens op 28 april 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: E.(...)Y.(...), F.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In deze bestreden beslissing wordt geconcludeerd als volgt:

“Derhalve

1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Verzoekster stelt vast dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet uit twee delen bestaat:

- De verzoeker moet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling;
- Er moet geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft voorhanden zijn.

6.

Betreffende de medische conditie van verzoekster

Dit betreft een ernstige hartproblematiek die als volgt werd omschreven in het initiële verzoekschrift met verwijzing naar de bijhorende stukken.

(stukken 2, 3 en 4)

“1.

Als bijlage treft u vooreerst het standaard medisch getuigschrift aangaande van verzoekster, opgemaakt op 26.11.2021 door dokter D.(...) H.(...) Y-N.(...). (stuk 2) Alsook het daarbij gevoegde medisch verslag van dezelfde datum. (stuk 3)

Hierin wordt o.a. verklaard dat verzoekster lijdt aan de volgende aandoeningen:

o chronische ischemische hartziekte, gestent

o type 1 of insuline-afhankelijke diabetes

o hypertensie met complicatie

Dit betreffen aldus ernstige aandoeningen, waarvoor verzoekster haar hele leven lang dient behandeld te worden, en dit op chronische wijze, en waar zij ook chronisch een resem medicatie voor moet nemen.

(stuk 3)

Deze opvolging gebeurt thans door haar vertrouwde cardiologen in haar vertrouwde zorginstellingen.

Uit een ander medisch verslag blijkt inderdaad deze regelmatige controle in het ziekenhuis. (stuk 4) Hierin wordt letterlijk vermeld tot verzoekster om de 6 maanden dient te worden opgevolgd.

2.

Uit de bijgebrachte medische verslagen blijkt zeer duidelijk dat verzoekster moet worden opgevolgd door haar vertrouwde, gespecialiseerde, artsen. Wanneer de behandeling zou worden stopgezet of zou worden onderbroken heeft dit levensbedreigende gevolgen voor verzoekster!

Het standaard medisch attest verklaart zeer duidelijk dat haar toestand dan zou verergeren met de dood tot gevolg. (stuk 2)

Bovendien verblijft verzoekster reeds sinds 2002 in Europa en sinds intussen geruime tijd in België. Al haar naaste familieleden verblijven tevens hier. Haar echtgenoot is overleden en zij heeft geen enkele familie meer in Marokko. Noch is zij daar verzekerd. (zie infra)

Een goede opvolging door de behandelende en vertrouwde artsen en specialisten is dus absoluut noodzakelijk om een menswaardig leven te kunnen leiden.

De aandoeningen waaraan verzoekster lijdt, zijn dan ook te beschouwen als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven, zoals bedoeld in artikel 9ter Vw.”

Ondanks het feit dat de arts-adviseur de aandoening van verzoekster erkent, alsook de nood aan opvolging ervan, weerhoudt verwerende partij dit niet als een ziekte in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

(stuk 10)

Verwerende partij stelt hierna simpelweg dat de aanvraag van verzoekster derhalve ongegrond dient verklaard te worden.

Er wordt dan ook door verwerende partij niet eens gerepliceerd op alle medische documenten die door verzoekster werden aangebracht. Verwerende partij maakt zich er gemakkelijk van af door te verwijzen naar het verslag van de arts-adviseur.

Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat deze arts-adviseur wel degelijk in zijn conclusie van het verslag in niet mis te verstane bewoordingen stelt:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Marokko”

De arts-adviseur geeft aldus aan dat er wel degelijk een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster als haar conditie niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Hieruit valt dus af te leiden dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is.

Het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd is trouwens zeer duidelijk. Om te beginnen staat verzoeker thans nog steeds onder behandeling, wat ook niet wordt betwist door verwerende partij. Daarenboven is er wel degelijk sprake van een regelmatige medische opvolging. Dit blijkt zeer duidelijk uit enerzijds het standaard medisch getuigschrift, en anderzijds uit de overige medische documenten die werden bijgebracht. Sterker nog als verzoekster niet zou opgevolgd worden kan dit fatale gevolgen hebben voor haar leven; dit wordt lètterlijk zo geattesteerd én bevestigd door de arts-adviseur!

(stukken 2, 3 en 4)

Dit mag ook niet verbazen daar uit het standaard medisch getuigschrift tevens blijkt de behandeling levenslang dient te worden voorgezet;

“Médication à prise à vie“ (stuk 2, p. 1 onderaan)

De aandoeningen van verzoekster dienen bijgevolg met regelmaat te worden opgevolgd. Dergelijke opvolging betreft een gespecialiseerde zorg. Dit blijkt ook uit het standaard medisch getuigschrift en uit de bijgevoegde medische verslagen; verzoekster dient regelmatig een gespecialiseerde arts te raadplegen en dus niet enkel de huisarts.

Op de vraag wat de mogelijke gevolgen en complicaties zouden zijn mocht de huidige behandeling worden stopgezet, wordt in het standaard medisch attest verklaard dat er, in geval van stopzetting of onderbreking, sprake zal zijn van een levensbedreigende toestand. Een goede opvolging door de behandelende (en vertrouwde!) artsen en specialisten is dus absoluut noodzakelijk om in leven te blijven. De rechtspraak in deze is zelfs niet eens zo streng: Er is niet vereist dat de ziekte/aandoening levensbedreigend is; het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel 13 mei 1998, RDE 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn en er dus continuïteit in de zorgverstrekking noodzakelijk is (zie bv. Kort.ged. Brussel 14 augustus 1996, T.Vreemd. 1996, 373). In casu heeft verzoekster wel een levensbedreigende aandoening wanneer er een stopzetting of onderbreking van de huidige (regelmatige en gespecialiseerde) behandeling zou plaatsvinden. Bij gebrek aan adequate behandeling en opvolging, vormt de aandoening van verzoekster een gevaar voor haar leven. Hierop wordt door verwerende partij zelfs niet ingegaan. 7. Ten tweede dient verwerende partij bij de beoordeling van medische regularisatieaanvraag ook na te gaan of de verzoeker in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet is onderzocht, dan is er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State voegt hieraan toe (zie RvSt 30 oktober 1996, arrest nr. 62.844): “Ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu’il appelle.” Verzoekster vraagt zich af of verwerende partij op afdoende wijze heeft onderzocht of er een adequate opvolging mogelijk is in het land

van herkomst, daar men zich beperkt tot een louter theoretische uitleg over het systeem van gezondheidszorg in Marokko. Een concreet onderzoek, t.t.z. de vraag of er een gespecialiseerde zorgverstrekking voorhanden is ter opvolging van de specifieke aandoeningen van verzoekster, is niet gebeurd. Men beperkt zich tot een theoretische uitleg, zonder in concreto na te gaan of verzoekster kan genieten van de zorgverstrekking die voorhanden zou zijn in Marokko. Zo is de gezondheidszorg waarnaar men verwijst in het advies, het zogenaamde RAMED-systeem dat in Marokko bestaat voor arme mensen, een administratieve rompslomp. Zie hiervoor de toepasselijke Marokkaanse website: <https://www.ramed.ma/fr/SInformer/CommentPostuler.aspx>. Het is voor verzoekster, gelet op haar jarenlange afwezigheid en het feit dat zij aldaar geen familie of verblijfplaats heeft, onmogelijk om zich hiermee in de regel te stellen en op die manier te kunnen genieten van deze gezondheidszorg voor arme mensen! Dit terwijl zij in België wel de nodige medische hulp verkrijgt! Dit krijgt verzoekster o.a. via het OCMW te Anderlecht. (stukken 8 en 9) Op papier is gezondheidszorg voor onbemiddelde mensen wel mogelijk in Marokko, doch verwerende partij heeft allesbehalve rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster, waarbij dient te worden vastgesteld dat zij hier onmogelijk voor in aanmerking kan komen gelet op haar jarenlange afwezigheid. Verzoekster verblijft namelijk sinds 2002 in Europa. De toegang tot adequate gezondheidszorg in Marokko is in de praktijk dus wel degelijk uitermate beperkt of zelfs niet bestaande, en al zeker niet voor mensen met beperkte financiële middelen zoals verzoekster. Zonder job, en bijgevolg zonder financiële middelen, staat men er nergens. Verzoekster heeft geen ziekteverzekering in Marokko. Zij is ook niet in de mogelijkheid om te gaan werken - gelet op haar medische aandoeningen. Daarnaast heeft zij al de pensioengerechtigde leeftijd bereikt, doch aangezien zij geen sociale rechten heeft opgebouwd zal zij dan ook geen pensioen kunnen verkrijgen, zij zal dus zonder enig inkomen vallen indien zij terug naar Marokko zal moeten gaan. In België heeft verzoeker een netwerk van familie en vrienden (stukken 5 en 6); en geniet zij van medische bijstand. (Stukken 8 en 9) Verzoekster is gescheiden, haar ouders zijn overleden en al haar kinderen wonen in België en Nederland. 8. Bovendien heeft verzoekster nood aan een gespecialiseerde behandeling. Haar aandoeningen zijn van levenslange aard. Indien de arts-adviseur - zonder verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen - tot een andersluidende conclusie wilde komen, had men specifieke informatie kunnen opvragen bij verzoekster of bij haar behandelende artsen aangaande de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko, gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beiden. De arts had bovendien verzoekster kunnen onderwerpen aan een medisch onderzoek, om alzo haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko te achterhalen, alsook het causaal verband tussen beiden. Dit is in casu niet gebeurd. De arts-adviseur raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster aangaande haar gezondheidsproblemen.

Verzoekster heeft objectieve en verifieerbare verslagen neergelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt, hetgeen ook niet wordt betwist door verwerende partij. Aan de hand van deze verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is.

De gestandaardiseerde motivering van de arts-adviseur en van de verwerende partij druist bijgevolg in tegen de hogervermelde wettelijke bepalingen die voorzien in een materiële en formele motiveringsverplichting. Voor verzoekster gaat het evenwel om een beslissing met zeer verregaande gevolgen, die aldus niet op dergelijke summiere wijze mag worden gemotiveerd, rekening houdend met het belang van de beslissing voor verzoekster. In plaats van een theoretische beschrijving van de gezondheidszorg in Marokko, had verwerende partij moeten nagaan of er een adequate, gespecialiseerde behandeling voorhanden en toegankelijk is voor de specifieke aandoeningen van verzoekster én in haar specifieke omstandigheden (rekening houdende met haar toestand, met haar netwerk alhier, met haar gebrek aan netwerk in Marokko, met haar gebrek aan financiële middelen, met haar jarenlange afwezigheid in Marokko, ...).

Er kan aldus gevreesd worden dat verzoekster in de kou zal blijven staan in haar land van herkomst en aldus niet de nodige behandelingen zal kunnen genieten – met bijzonder ernstige consequenties tot gevolg – omwille van de problematische toegang tot de gezondheidszorg aldaar.

9.

Bovendien dient er rekening te worden gehouden met het feit dat de medische behandeling in Marokko niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoekster te kunnen verbeteren, minstens te kunnen stabiliseren. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn uiterst beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen aan verzoekster te kunnen verschaffen. De beschikbaarheid van medicatie en zorg is uiterst beperkt!

Het is daarbij aangetoond dat enerzijds het sociale systeem en anderzijds de beschikbare medicijnen niet zijn aangepast om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidstoestand van verzoekster. Bovendien dient het benadrukt dat verzoekster thans nood heeft aan een zeer regelmatige medische behandeling.

Gebrek hieraan heeft voor verzoekster zeer ernstige gevolgen. Zij gaat in België dan ook op frequente basis op controle.

Indien verzoekster evenwel verplicht zou worden om terug te keren naar Marokko, zou zij – om toegang te kunnen krijgen tot de gezondheidszorg – eerst te maken krijgen met zware bureaucratie (zie supra) vooraleer zij ook maar enige toegang tot een behandeling zou kunnen hebben. Elke vertraging of niet tijdige opvolging en hospitalisatie kan evenwel meteen ernstige gevolgen voor de gezondheid van verzoekster met zich meebrengen.

Geenzins is aangetoond dat verzoekster de zorg zal kunnen bekomen die zij zo nodig heeft. Integendeel, de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gezondheidszorg in combinatie met de achtergestelde knowhow en medicatie tonen aan dat het risico reëel is dat verzoekster gedurende langere tijd verstoken zal blijven van de nodige medische opvolging.

10.

Bijgevolg is het evident dat verzoekster wegens het gebrekkige systeem van gezondheidszorg in Marokko slechts beperkte toegang heeft tot medische opvolging. Zelfs al mocht verzoekster op een vlotte wijze toegang hebben tot de nodige zorgen – quod non – dan nog zijn deze zorgen niet voldoende om tegemoet te komen aan haar ziektes. Het is dus duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende beschikbaar is in het land van herkomst van verzoekster.

Bovendien moet er een concreet onderzoek plaatsvinden wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van herkomst tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoekster moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek en artspraktijk, en dit zonder onderbreking, elke onderbreking kan immers ernstige gevolgen met zich meebrengen.

Ook dit werd niet onderzocht in de standaard uitleg die de arts-adviseur en verwerende partij hebben voorgebracht.

Daarbij is het zo dat, wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze beslissingen uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

De huidige motivering doorstaat de toets aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering dan ook niet, aangezien verzoekster de motieven die verwerende partij aanvoert niet begrijpt, en deze haar aldus niet in staat stellen om te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

11.

Indien verzoekster zou worden teruggestuurd, vormt dit bovendien een inbreuk op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen”. Zoals reeds werd vermeld in het oorspronkelijke verzoekschrift cf. artikel 9ter Vreemdelingenwet, beschikt verzoekster niet over de financiële middelen voor een behandeling in Marokko.

Verzoekster verblijft intussen al enige tijd in België, en heeft hier een familiaal en sociaal netwerk. Dit heeft zij niet in Marokko, waardoor zij er geen enkele vorm van ondersteuning heeft. Ook niemand van buitenaf is bereid om haar bij te staan. In België heeft zij een netwerk dat haar financieel kan steunen en haar kan helpen, ondersteunen en verzorgen, in het bijzonder haar zus.

12.

Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoekster in de kou zal blijven staan in haar land van herkomst.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de medische behandeling in Marokko niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoekster onder controle te houden. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de toestand van verzoekster te verschaffen. Het is bovendien aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Marokko niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoekster.

Er is sprake van een structureel geworden onaangepastheid van het systeem van sociale zekerheid in Marokko, van veelvuldige dysfuncties en onaangepastheden in het mechanisme van identificatie van de minvermogenden die de relevantie en de maatschappelijke efficiëntie van dit stelsel hebben aangetast.

Om de toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst aan te tonen, verwijst de motivering van de bestreden beslissing louter naar een algemeen overzicht van de sociale zekerheid in Marokko.

Geenszins is aangetoond dat verzoekster met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zal kunnen bekomen die zij nodig heeft. Integendeel, de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gratis gezondheidszorg tonen aan dat het risico reëel is dat verzoekster gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging. Zoals hierboven reeds aangehaald, werd in dit verband geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster, geplaatst in de algemene informatie naar waar verwerende partij verwijst.

Bijgevolg is het evident dat verzoekster wegens het systeem van de gezondheidszorg in Marokko slechts beperkte toegang heeft tot adequate behandeling én opvolging waaraan zij behoefte heeft.

Bovendien is het zo dat verzoekster reeds geruime tijd niet meer in Marokko verblijft en daardoor in het land van herkomst geen gebruik kan maken van de sociale zekerheid, zodoende dat zij alle behandelingen persoonlijk zou moeten betalen, wat financieel onmogelijk is voor de patiënt.

Het is dus duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoekster. Bovendien blijft verwerende partij in gebreke wat betreft een concreet onderzoek naar wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van herkomst tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoekster moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen, en dit zonder onderbreking.

Rekening houdend met al deze elementen, kan er gesteld worden dat een verder verblijf in België noodzakelijk is voor verzoekster om een menswaardige medische behandeling én opvolging te verzekeren.

Indien verzoekster teruggestuurd zou worden, zou dit bijgevolg een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster documenten toe die zij ook als bijlage bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf had gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 1-9).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)”*

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 februari 2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij zij een standaard medisch getuigschrift van dr. D. aanbracht van 26 november 2021 waarin als diagnose(s) chronische ischemische cardiomyopathie, insuline-afhankelijke diabetes en arteriële hypertensie met complicaties werden gesteld. Verzoekster beriep zich ook op een medisch getuigschrift van dr. D. van 26 november 2021 waarin onder andere ook obesitas, een lipidenproblematiek, vitamine D-tekort en chronische gastritis worden vermeld. Er wordt in de medische stukken een levenslange medicamenteuze behandeling noodzakelijk geacht met asaflo, atorvastatine, calcium, vitamine D, D-cure, ezetimibe, Glecloz, L-thyroxine, metoprolol, novomix, pantomed en valsartan. Bij afwezigheid van deze behandeling zou de toestand van verzoekster verslechteren en bestaat een risico op overlijden.

2.9. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 4 maart 2022, dat samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Dit advies, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, vormt de basis voor en maakt integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing en bevat de volgende overwegingen:

“(...)”

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.02.2022.

Medische stukken:

- *SMG d.d. 26-11-2021 van dr. D.(...), huisarts, met de volgende informatie:*
 - o *Voorgeschiedenis verwijzing naar bijlage*
 - o *Diagnose van ischemische cardiomyopathie, hypertensie en insuline dependente diabetes*
 - o *Behandeling verwijzing naar bijlage*
- *Medisch verslag d.d. 26-11 -2021 :*
 - o *Actieve pathologie*
 - *cardiomyopathie ischemisch met stenting in 2013*
 - *Diagnose van diabetes in 1990 met rétinopathie*
 - *Obesitas*
 - *hypertensie*
 - *lipiden problematiek*
 - *Inflammatoire gewrichtsaandoening*
 - *Gastritis helicobacter positief werd behandeld in het verleden*
 - *Hypothyroïdie*
 - *Vitamine D tekort*
 - o *Actuele therapie: asaflo, atorvastatine, calcium, cacit vitamine D, D-cure, ezetimibe, Glecloz, L-thyroxine, metoprolol, novomix, pantomed, valsartan*
- *Consultatie cardiologie 25-11-2019: stabiele ischemische cardiomyopathie*

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een dame betreft van actueel 71 jaar afkomstig uit Marokko. Zij vertoont een multipathologie waar geen bewijzen van geleverd worden alleen een bevredigende cardiale opvolging van 2019.

We weerhouden als pathologie: een ischemische cardiomyopathie met hoge bloeddruk, actueel stabiel volgens het rapport van 2019 onder medicatie, een diabetes met oogaantasting onder medicatie, vitamine D tekort onder substitutie van 3 producten, een hypothyroïdie onder substitutie, een voorgeschiedenis van helicobacter gastritis, werd behandeld en heden onder maagprotectie, verhoogde cholesterol onder medicatie, vermelden van gewrichtsaandoeningen (deze diagnose wordt niet weerhouden wegens het ontbreken van details en enige behandeling).

Bewijs van specialistische opvolging wordt niet geleverd ; betrokkene neemt een uitgebreid arsenaal aan medicatie:

 - *Asaflo, cardio-aspirine, acetylsalicylzuur, bloedverdunner*
 - *Atorvastatine, tegen cholesterol*
 - *Calcium/ cacit vitamine D, D-cure= vitamine D en calcium supplement*
 - *Ezetimibe = tegen cholesterol*

- 'Glecloz = gliclazide, diabetes
- L-thyroxine, schildklierhormoon
- Metoprolol, bètablokker voor de hoge bloeddruk
- Novomix: insuline = ultrasnelwerkende insuline, insuline aspartaan
- Pantomed= pantoprazole, maagprotectie
- Valsartan, voor de bloeddruk

Een tegenindicatie voor reizen wordt niet vermeld.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname

Ondanks het ontbreken van enige informatie van specialistische opvolging wordt de beschikbaarheid van een endocrinoloog in kader van de diabetes en schildklierproblematiek onderzocht, evenals de beschikbaarheid van een oftalmoloog. Bijkomend wordt de cardiale opvolging specifiek voor de ischemische cardiomyopathie onderzocht.

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is :

Huisarts

[...]

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de medische omkadering beschikbaar is alsook de volledige medicamenteuze ondersteuning.

Vanuit het standpunt van de beschikbaarheid van zorg is er geen tegenindicatie voor een terugkeer naar het thuisland.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname

Betrokkene toont niet aan dat zij geen toegang heeft tot de benodigde zorg in het land van herkomst.

Verzoekster verklaart dat de situatie in Marokko onveilig is, dat de gezondheidszorg er ondermaats is en dat zij te maken zou krijgen met een zware bureaucratie vooraleer zij toegang zou krijgen tot een behandeling. Zij legt hier echter geen persoonlijke bewijzen van voor.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Er bestaan twee gezondheidssystemen in Marokko:

-The Medical Assistance System (Régime d'Assistance Médicale of RAMED) voorziet in de medische basisbehoeften.

-The Compulsory Medical Insurance (Assurance Maladie Obligatoire of AMO) dekt werknemers en gepensioneerden uit de private en publieke sector.

Economisch zwakkere mensen kunnen een beroep doen op het RAMED-systeem.

Personen die onder het AMO-systeem vallen, krijgen behandelingen en medicijnen terugbetaald door de verzekering. Het percentage van terugbetaling varieert tussen de 70 en 100 %.

Diabetes type 1 en 2 is opgenomen in de ALD-lijst (affections de longue durée), waardoor de terugbetaling hoger ligt.

Er zijn twee categorieën mensen die kunnen genieten van de voordelen van RAMED :

-personen die als 'kwetsbaar' beschouwd worden: zij betalen een bijdrage van MAD 120 (+/- 10 euro) per persoon.

-personen die als 'arm' beschouwd worden: zij kunnen gratis beroep doen op het systeem.

Volwassenen zonder familie, alsook personen zonder verblijfplaats kunnen gratis genieten van het RAMED- systeem.

Begunstigden van RAMED krijgen gratis eerste-, tweede- en derdelijnszorg in publieke ziekenhuizen, op voorwaarde dat ze eerst langsgaan in hun gezondheidscentrum.

Om aanspraak te kunnen maken op het RAMED-systeem moet men bewijzen dat men geen begunstigde is van AMO en dat men onvoldoende inkomsten heeft om de medische uitgaven te dekken.

Er zijn 23 centra voor de behandeling van diabetes in Marokko. Patiënten kunnen er terecht bij een huisarts of endocrinoloog tot hun glycemie is gereguleerd. De zorgen zijn gratis voor RAMED-begunstigden en voor patiënten die in een diabetes referentiecentrum verblijven.

Het dient opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkene woont in België in bij haar zus. Ook zou zij nog kinderen, broers, zussen, nichten en neven hebben die in België of Nederland verblijven. Ook zij zouden haar financieel kunnen bijstaan, moest dit nodig zijn.

Niets laat toe te concluderen dat verzoekster niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat haar vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook bestuiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Marokko.

(...)"

2.10. In weerwil van verzoeksters beweringen wordt in de eerste bestreden beslissing nergens ontkend dat haar cardiologische problemen ernstig zijn of *an sich* een reëel risico kan inhouden voor de fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd. Er wordt evenmin ontkend dat een levenslange opvolging en medicamenteuze behandeling vereist zijn. In haar middel verwijst verzoekster naar rechtspraak van de kortgedingrechter en de Raad van State uit de tweede helft van de jaren '90 - en die dus dateert van ruim vóór de invoering van artikel 9ter in de vreemdelingenwet - maar die inhoudelijk overeenstemt met het huidige wetsartikel, waardoor deze vermelding weinig dienstig is. *In casu* had de arts adviseur echter vastgesteld dat de vereiste behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaarde.

2.11. Verzoekster beweert in haar middel dat niet met alle medische stukken rekening zou zijn gehouden, maar zij verzuimt om concreet aan te duiden welke medische gegevens zouden zijn veronachtzaamd. Uit het administratief dossier blijkt dat bij het opstellen van het advies zowel met het standaard medisch getuigschrift van 26 november 2021 als met het medisch verslag van diezelfde datum en het verslag van de cardiologische consultatie van 25 november 2021 rekening werd gehouden. Op basis van deze verslagen stelde de arts-adviseur een multipathologie vast waarbij de hartproblemen, de diabetes, het vitamine D-tekort, de hypothyroïdie en de verhoogde cholesterol, die thans worden behandeld, als pathologie werden 'weerhouden'. Verzoekster weerlegt de pertinente vaststelling niet dat er in de door haar aangeleverde medische getuigschriften geen tegenindicatie voor reizen werd vermeld.

2.12. De kritiek van verzoekster betreft hoofdzakelijk het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling in Marokko. Zo beweert verzoekster dat het voor haar wegens de gebrekkige gezondheidszorg in Marokko niet mogelijk zal zijn de noodzakelijke

zorgen te krijgen. Verzoekster poneert dat de beschikbaarheid van medicatie en de toegang tot meer gespecialiseerde zorg beperkt zijn.

2.13. Verzoekster toont vooreerst niet aan dat de beschikbaarheid van de noodzakelijk geachte behandeling niet deugdelijk zou zijn onderzocht. Zo bevat het administratief dossier een reeks recente antwoorddocumenten van de *Third Country Research Unit* van de EUAA (voorheen EASO) MedCOI Sector (AVA 14406 van 26 januari 2021; AVA 14428 van 2 februari 2021; AVA 14450 van 9 februari 2021; AVA 14464 van 10 februari 2021; AVA 14566 van 16 maart 2021; AVA 15499 van 10 februari 2022) en een MedCOI-antwoorddocument van de Nederlandse IND (BMA 14152 van 11 november 2020). Uit deze antwoorddocumenten, waarvan in het medisch advies een aantal uittreksels worden weergegeven, blijkt dat de opvolging door een huisarts, een cardioloog, een endocrinoloog en een oftalmoloog beschikbaar is in Marokko. Uit deze antwoorddocumenten blijkt ook dat werd nagegaan of het *“uitgebreid arsenaal aan medicatie”*, zoals de arts-adviseur stelt, in Marokko voorhanden is. Er werd vastgesteld dat de medicamenteuze behandeling voor de cardiologische problemen, de hoge cholesterol, diabetes en vitamine D-tekort in Marokko beschikbaar is, evenals schildklierhormoon, bèta-blokker en bloeddrukmedicatie, insuline en maagprotectie. In de antwoorddocumenten wordt bovendien de instelling vermeld waar de bewuste arts of het bewuste medicijn verkrijgbaar is. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat het medisch advies verwijzingen bevat naar MedCOI-documenten die in het administratief dossier zijn opgenomen, zodat voldaan is aan de voorwaarden voor een ‘motivering door verwijzing’. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat niet *in concreto* zou zijn nagegaan of de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Verzoekster beperkt zich immers tot loutere affirmaties dat de beschikbaarheid in Marokko beperkt is, maar zij brengt geen objectieve informatie aan die een ander licht werpt op de voldoende gedetailleerde informatie uit het administratief dossier.

2.14. Verzoekster poneert voorts in haar middel dat zij zich door toedoen van haar jarenlange afwezigheid, door het gebrek aan familieleden en de bureaucratie in Marokko niet in regel zou kunnen stellen en dat de toegang tot adequate gezondheidszorg er voor mensen met beperkte financiële middelen uitermate beperkt is, maar zij staaft deze loutere beweringen niet aan de hand van objectieve informatie. Verzoekster wijst ook op het bestaan van een netwerk van familie en vrienden in België en Nederland.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling wordt in het medisch advies gewezen op de gezondheidssystemen die in Marokko bestaan voor werknemers en gepensioneerden enerzijds en economisch zwakkeren anderzijds (het zogeheten RAMED-systeem). In het administratief dossier is het integrale *MedCOI Country Fact Sheet Access to Healthcare: Morocco* van januari 2019 opgenomen en de MedCOI-antwoorddocumenten van 2017 (BDA-20170428-MA-6520; BDA-20170519-MA6537) vanwege de *Belgian Desk on Accessibility* die als basis dienen voor de evaluatie van de economische toegankelijkheid van de Marokkaanse gezondheidszorg in het medisch advies. Verzoekster maakt met haar beweringen niet aannemelijk dat zij niet in aanmerking zou kunnen komen voor een ziekteverzekering in Marokko. Indien zij onder het RAMED-systeem zou ressorteren, hetgeen het geval kan zijn omwille van kwetsbaarheid, armoede, of bijvoorbeeld omdat zij geen familie of verblijfplaats heeft, blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier dat zij kan genieten van zorgverstrekking die, afhankelijk van haar situatie, (nagenoeg) gratis is, zeker voor diabetici. Vervolgens wordt in het advies op het volgende gewezen: *“Het dient opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene woont in België in bij haar zus. Ook zij zouden haar financieel kunnen bijstaan, moest dit nodig zijn.”* Verzoekster toont geenszins aan dat het onderzoek niet voldoende concreet zou zijn, noch dat de conclusie dat er geen reëel risico bestaat voor verzoeksters leven of fysieke integriteit omdat de noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko, onjuist of onredelijk zou zijn. Er blijkt evenmin een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.15. Verzoekster roept in haar eerste middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten het verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen uit artikel 3 van het EVRM in. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering in “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*). In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*). Onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili tegen België*).

2.16. De Raad wijst erop dat verzoekster geen medische informatie aanbrengt waaruit blijkt dat haar levenseinde nabij is of dat zij door een gebrek aan toegang tot een adequate behandeling blootgesteld zou worden aan een onmiddellijke verslechtering van haar gezondheidstoestand. In het medisch advies werd overigens na een rigoureuus onderzoek besloten dat er “*vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar (is) tegen een terugkeer naar het herkomstland, Marokko*”. Verzoekster herhaalt in haar tweede middelonderdeel in wezen haar kritiek op het onderzoek van de arts-adviseur. Aangezien echter op basis van verzoeksters kritiek geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd aanvaard, kan *a fortiori* geen schending blijken van artikel 3 van het EVRM, dat in een lagere beschermingsgraad voorziet (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Wanneer dus een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet na een deugdelijk onderzoek ongegrond werd bevonden, kan de gelijktijdig genomen verwijderingsmaatregel in principe nooit strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM omwille van louter medische redenen, tenzij er andere medische gegevens voorliggen die nog niet werden beoordeeld in het kader van de medische regularisatie-aanvraag. Aangezien verzoekster geen bijkomende informatie aanlevert en enkel beweert dat het een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM indien zij zou worden teruggestuurd, kan zij niet worden bijgetreden.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing, of het medisch advies niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en/of juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel. Er blijkt evenmin een schending van de (materiële) motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.18. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“1.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de situatie van verzoekster en van het feit dat zij hier bij haar zus verblijft, die voor haar zorgt. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privé en familieleven van verzoekster. Het enige wat verwerende partij hieromtrent stelt is dat er ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking zouden hebben op de medische toestand van verzoekster. Verwerende partij gaat echter veel te kort door de bocht stellende dat al de andere argumenten van verzoekster buiten de context van artikel 9ter zouden vallen.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Door de bestreden beslissing heeft verzoekster geen verblijf bekomen in België en zal zij moeten terugkeren naar Marokko.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

3.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit blijkt dat verzoekster hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen heeft (in het bijzonder haar zus).

Zij heeft hier immers een vast adres, een sociaal netwerk, zij dient hier medisch te worden opgevolgd, ...

Kortom, verzoekster heeft hier een privé en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar naaste familie en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

In een derde middel, eveneens gericht tegen de verwijderingsmaatregel, voert verzoekster de schending aan van artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 39/79 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 62 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het EVRM.

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken

persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. In het bevel om het grondgebied te verlaten beperkt verwerende partij er zich zelfs toe slechts te verwijzen naar een bepaling uit de Vreemdelingenwet en stelt daarbij dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Een verdere motivering, onderzoek of belangenafweging ontbreekt.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de situatie van verzoekster. Zij verblijft hier al jaren en is zelfs reeds 2002 in Europa, waarnaar verwerende partij zelf verwijst. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privéleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

4.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit blijkt dat verzoekster hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen heeft opgebouwd, gelet op haar jarenlange verblijf alhier en dus haar jarenlange afwezigheid in Marokko.

Zij heeft hier immers een vast adres, een sociaal netwerk, zij dient hier medisch te worden opgevolgd, ... Al haar naaste familieleden verblijven tevens hier. Haar echtgenoot en ouders zijn overleden, verder heeft zij geen enkele familie meer in Marokko. (Stukken 5, 6 en 7)

Hierdoor zou zij letterlijk helemaal alleen zijn in Marokko, zonder familie, doch ook zonder basis (woning, netwerk, ...) om op terug te vallen. (stuk 7) Verzoekster kan niet werken, gelet op haar leeftijd en medische aandoeningen. Zonder job, en bijgevolg zonder financiële middelen, staat men er nergens. Verzoekster heeft geen ziekteverzekering in Marokko. Bovendien verblijft zij reeds jaren niet meer in Marokko; zij heeft dus niets van sociale zekerheidsrechten in Marokko opgebouwd en blijft aldaar in de kou staan.

In België heeft zij dit wel. Zij verkrijgt hier enerzijds hulp vanwege haar familie (zij woont hier bovendien in bij haar zus), anderzijds verkrijgt zij hulp vanwege het OCMW te Anderlecht, alwaar zij woont. (stukken 8-9)

Kortom, verzoekster heeft hier een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn familie en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.19. Het derde middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 7 en 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet aangezien zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten deze bepalingen zou schenden.

2.20. Verzoeksters tweede en derde middel zijn duidelijk gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, en worden hieronder bijgevolg omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld. Betreffende de in het derde middel aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar hetgeen hierboven in punten 2.3 tot 2.6 werd gesteld.

2.21. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”*

Verzoekster betwist, noch weerlegt de vaststelling dat zij “niet in het bezit (is) van een geldig visum”, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van de hierboven weergegeven bepaling in beginsel verplicht is haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, tenzij er elementen voorhanden zouden zijn die hem ertoe brengen van deze verplichting af te zien.

2.22. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stipt aan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht omvat en dat desgevallend uit de elementen van het administratief dossier kan blijken dat er een belangenafweging in het licht van de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). In haar middelen betoogt verzoekster dat geen rekening zou zijn gehouden met haar privé- en familieleven, waaronder het gegeven dat zij bij haar zus verblijft die voor haar zorgt.

2.23. Nochtans blijkt uit het administratief dossier, en dit in weerwil van de beweringen van verzoekster, dat in een synthesesnota van 2 maart 2022 wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

“1. Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart dat zij in België inwoont bij haar zus. Zij toont op generlei wijze aan waarom haar zus in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn om samen met haar een gezinsleven in het land van herkomst uit te bouwen.

Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij schoolgaande kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 04.03.2022).”

2.24. Verzoekster weerlegt in haar middelen nergens de vaststelling dat zij niet aantoonde dat er, behoudens haar zus, nog andere gezins- of familieleden in België zouden verblijven. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf had verzoekster beweerd dat zij in Marokko geen familie meer had. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er hinderpalen zouden bestaan om het gezinsleven met haar zus in haar land van herkomst uit te bouwen of verder te zetten.

2.25. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van dit verdragsartikel, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’ niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

2.26. Wat het gezinsleven van verzoekster met haar zus betreft, dient te worden aangestipt dat het begrip ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM in beginsel beperkt is tot het kerngezin en geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren. Opdat een relatie tussen

meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoekster en haar zus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Aangezien deze afhankelijkheidsband niet concreet werd aangetoond, dient deze relatie als een gewone sociale relatie worden gekwalificeerd, die, zoals in de synthesesnota werd vermeld, niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Er werd geen beschermenswaardig gezinsleven aangetoond dat een obstakel zou vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.27. Met betrekking tot het begrip 'privéleven' benadrukt het EHRM dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 van het EVRM (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). *In casu* dient te worden benadrukt dat verzoekster onmogelijk als een gevestigde immigrant kan worden beschouwd en dat haar vast adres en haar medische opvolging bezwaarlijk als duurzame bindingen kunnen worden beschouwd. Bovendien heeft verzoekster geen bewijzen aangebracht van haar sociale netwerk en blijkt niet dat zij in België verregaande engagementen van algemeen belang zou zijn aangegaan die een verwijderingsmaatregel in de weg zouden staan.

2.28. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten behept zou zijn met een motiveringsgebrek of dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, waardoor geen schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden.

Verzoeksters tweede en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN